

Neto ja Jürri.

üks Jut.

Ükskord elas üks wana aumäärat tal-
lopoeg, kedda Kasiko Tomuks hüü, om-
ma moriga ühhe hursiko sees, mis ta en-
nesele jõe äre, metsa sisse, olli ehitand,
ja kuhho nemmad wana eal eesite
läinud ellama. Nattuke kapsta ja erue ja
kartowli ma, ja monni sa-
tais heina, kaswatas neile leiba ja leiba kōrwast;

metš andis neile tuleswarjo ja soja, ning jõe-
willo jahhutas pallawal aial nende ouet.
Ja nende omma ja ümberkaudne suur jayud-
do lojus maggas eäl ja mängis nende lus-
tis — lamba tal hirppas, kitse tal kargas.
Nenda hingasid need kaks wannakest om-
ma norema põlwe murrest ja se waene ker-
jaja, kes nende ukse ette juhtus, ei läinud
ial ärra, ilma et temma südda sai rõnu-
tud. Agga muidu ollid nemmad ka jälle-
õigest ahwast wiisist. Sest wana mo-
ri keigekallim ehie olli ikka weel sesamma-
sidi müts ja rohhelinne põl, misga ta no-
rikuks sai tannotud, ja sesamma pater, mis
L. nno kōssimisese aial käändmeks tonud,
ja temma ella eit jo kannud. Sest tühja asja
peäle ei kungi kullutanud middagi; ja se wi-
na tük, mis nemmad wotsid, ehk se õlle su-
tais, mis rūpasid, ei rikkunud kellegi
moistust ärra.